

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

פרקי אבות ו' ♦ גליון שעא שנה ה'

פר' במדבר ♦ ב סיון תשפא

דברי אלוקים חיים מרוך רבינו הגה"ק זיע"א

וידבר ה' אל משה במדבר סיני באוהל מועד באחד לחודש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים לאמור, שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחותם לבית אבותם במספר שמות כל זכר לגלגולותם.

ויש לכאורה לדקדק בלשון הכתוב באומרו במדבר סיני ואמר גם כן "באוהל מועד" שהיה די שיאמר באוהל מועד וכי לא היינו יודעים שהיה זה במדבר סיני, וגם אמר הכתוב באחד לחודש השני בשנה השנית וגו', מה נפקא מינא בזה, מתי זה היה המנין הזה, ורש"י הק' לכאורה כתב לתרץ בכותבו שמתוך חיבתו לפניו מונה אותם בכל שעה וכו' ואם כן ניחא באמת מתי היה המנין הזה, משום שהיה שלשה מנינים בשנה אחת, ואם לא היה נכתב הזמן לא היינו יודעים שמתוך חיבה היתה המנין (ועיין בשפתי חכמים באריכות) ובזוה"ק כתוב שהפסוק מרמז על ב' מנינים כאחד, במדבר סיני, זה משום לידע מספרם של ישראל שיקבלו את התורה ואחד כדי לדעת מנין ישראל הראויים להשראת השכינה וע"ז כתב באוהל מועד,

ובבעל הטורים כתוב בדרך רמז דסמיק ספר במדבר על סיום ספר ויקרא שכתוב בסוף (פרשת בחוקתי) "אלה המצוות אשר צוה ה' אל משה", וסמיק ליה כתב במדבר סיני, לומר שאם אין אדם משים את עצמו במדבר אינו יכול לידע תורה ומצוות, וכן הוא במדרש שכתב שלכן נכתב במדבר סיני לומר שכל מי שאינו עושה עצמו כמדבר הפקר לכל אינו יכול לקנות את החכמה והתורה, כלומר שסיני נקרא התורה שנתנה סיני שהוא החכמה האמיתית ואמר שהוא זוכה לכך אם נעשה כמדבר הפקר לכל ולכן נאמר במדבר סיני ע"ש.

והנה נביא את דברי קודשו של הספר הק' נועם אלימלך שכתב לפרש את הפסוקים האלה גם כן בדרך שפירש המדרש ובעל הטורים המזכרים וכתב שהתורה הק' בא ללמד לאדם שיתנהג עצמו להיות תמיד מוכנע ונבזה בעיניו כדרך שעשה השי"ת ב"ה, שמאס בהרים הגבוהים ובחר בהר סיני הנמוך מכולם, ועליו ניתנה התורה חזו כוונת הכתוב שכתב "במדבר סיני", ורק משום שצריך אדם להזהר שלא יפול בעצבות מחמת גודל ההכנעה, זה הוא מניעה גדולה מעבודת הבורא יתברך, ולכן כתב התורה "באוהל מועד" שהוא לשון שמחה כי מועד הוא לשון יום טוב, ולכן עליו מוטל להיות תמיד בשמחה, כי אין השכינה שורה מתוך עצבות אלא מתוך שמחה, וכתב עוד הפסוק "באחד לחודש השני" כלומר שאם יאמר האדם, איך אוכל אני לשמוח הלא הרבתי לפשוע, ולזה אמרה התורה, שאף על פי כן יראה לעשות תשובה בשמחה, ויתחזק עצמו לאמר לעצמו, הרי אני כעת אחרי התשובה, כאילו נולדתי היום הזה מחדש, ומכיון שלא אשוב עוד לכיסלה, ולכן זה נקרא חידוש שהוא נתחדש כבריה חדשה, זה מה שכתה "באחד לחודש השני" כי האדם הזה הוא נתחדש שתי פעמים האחד ביום שהוא נולד והשני ביום שעשה תשובה ונתכפר לו עדת"ד.

המשך בעמ' ב'

דברות קודש מרוך רבינו עט"ר שליט"א

הנה כלל ישראל ובפרט תושבי ארץ הקודש, זקוקים בימים אלו לרחמים מרובים, ואין כוחנו אלא באחדותינו, ומובא בספר פנים יפות רמז על הפסוק וידבר ה' אל משה במדבר סיני וגו' (א, א). במ"ש במדבר סיני, וכן בסוף הפרשה ופקדם במדבר סיני, ענינו כי לא קבלו את התורה עד שהיה ביניהם אחדות שלום, כמו שפירוש רש"י בפ' יתרו (יט, ב) ויבאו מדבר סיני וגו' ויחן שם ישראל שהיו כולם כאחד, ורמז לדבר כי מספר מדבר סיני מספרו כמספר שלום, ואחז"ל (שבת פט). למה נקרא שמו סיני שירדה שנה לאומות העולם, דהיינו שנכללו ישראל באהבה ואחדות אמיתי ושנה לאומות שהם נפרדים, והיינו דכתיב (תהלים כט, יא) ה' עוז לעמו יתן דקאי על התורה ואמר שם ה' יברך את עמו בשלום.

וקוראים אנו שוב להתחזק באהבת ישראל, ולראות כל דבר בעין טובה, ולדון כל אדם לכף זכות, ולקבל על עצמינו לעשות חסד עם התורה שלמדנו, ולראות במה אפשר לעזור לזולת.

הנה עומדים אנו לפני שבת מיוחדת הנקראת שבתא דריגלא ומובא בגמרא שבתא דריגלא (שבת שבתוך הרגל), שאז היה כל הקהל מתאסף לשמוע את דרשתו של רבי ינאי ומביא רש"י שהיה לפני פסח לפני שבועות ולפני סוכות.

מסופר במסכת מועד קטן (ה, א-ב), על אחד התלמידים מלגיון של רבי ינאי, שהיה משתתף בשיעוריו של רבו רבי ינאי במשך כל השנה, ותמידים כסדרם היה מרבה להקשות ולהעלות תמיהות שונות במשך השיעור. אך כאשר פרשה שבתא דריגלא את כנפיה, לא היה מקשה מאומה (פירש"י: - משום דאתו כולי עלמא לפירקא, ואי מקשי ליה ולא הוה מצי לפרוקי הוה מכסיף). או אז קרה עליו רבי ינאי את הפסוק (תהלים נ', כ"ג) ושם דרך אראנו בישע אלוקים (פירש"י: קרי עליה ושם דרך - שמחשב בשעות, אי זה מהן להקשות אי זה מהן שלא להקשות)

ומסביר המהרש"א שהתלמיד לא היה אמור להיות בשיעור, שהיה מיועד לבעלי בתים והחומר היה כבר מוכר לו, עם כל זה הטריח את עצמו לבוא לשיעור, בכדי לקבל את השכר פסיעות.

מובא בספיה"ק הטעם שנקרא השבת שקודם חג הפסח בשם שבת הגדול כי כל הגדלות של ליל הפסח נמשך ונשפע בשבת שלפניו, דשיתין יומין מיני מתברכין כי כן י"ל בשבת שלפני חג השבועות ואח"כ ביו"ט גופא אנו מקבלים את התורה מכח קדושת והשפעת השבת שלפניו וי"ל שלסיבה זו נתן לנו הקב"ה את השבת במדבר קודם מתן תורה,

וכן אצל הספרדים קוראים לה "שבת כלה", שהרי יום חתונתו זה מתן תורה.

יש קוראים אותו "שבת דרך ארץ" שדרך ארץ קדמה לתורה.

גם לומדים השבת את פרקי אבות פ"ו העוסק בתורה, שכתר תורה הוא יותר מכתר כהונה וכתר לויים.

הרי רואים אנו ששבת זו היא נשגבת ועת רצון מיוחד, ונראה לנצל זאת כדבעי, בהתחזקות בלימוד התורה, בפרט עם בנינו באבות ובנים, כי בנינו ערבים בעדינו כאיתא במדרש.

יה"ר שבזכות שנתחזק באהבת חברים ובין אדם לחבירו, נזכה יחד עם כלל ישראל להתגבר על אויביו, ולראות בגאולה השלימה, מתוך רחמים וחסדים מגולים אכ"ר.

ימי הספירה הכנה לחג השבועות

והנה אנו נמצאים בימי הספירה בסוף הימים לפני החג הקדוש של שבועות שבו נשלמים החמישים ימי הספירה וכמ"ש בתורה תספרו חמישים יום ובו אנו מקריבים מנחה חדשה לה' בזמן שבית המקדש היה קיים.

והנה מנהג ישראל הק' לכתוב במכתבים שכותבים בין פסח לשבועות בסוף המכתב או בתחילתו "למספר בני ישראל" לרמז שאנו נמצאים ביום פלוני ופלוני לספירה ויש שנוהגים ללמוד בימי הספירה את כל מסכת שבועות דף ביום מכיון שיש בו מ"ט דפים וזה הכל בכדי לזכור את ימי הספירה, וכן הוא מנהג הצדיקים ואנשי מעשה לספור בכל יום בימי הספירה פעמים רבות, וכמפורסם הוא הענין הזה מתשובת הרה"ק בעל המראה יחזקאל זי"ע בשם הרה"ק רבי מנחם מנדיל מרימינוב זי"ע.

מנהג ישראל לשוב ולחזור על הספירה

והנה בהפטרה של פרשתינו פרשת במדבר הוא נביא (הושע ב') שפתח בנביאות מפי השם "והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר, והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני א-ל אחד, והנה כתבו בספרים הק' שזה הפסוק מרומז על ימי הספירה שכתוב "מספר בני ישראל", כלומר הספירה שבני ישראל סופרים שהוא מ"ט ימים שזה בגימטריא א-ל חי מדהיינו מ"ט, אלא שצריך להבין דלפי זה היה צריך להכתב "והיה מספר בני ישראל בני אל חי" ולמה כתב גם כן "כחול הים אשר לא ימד ולא יספר" הימים הם רק מ"ט יום שהם ימי הספירה ולמה כתוב אשר לא ימד ולא יספר בהפסוק הזה.

אבל בפשטות אפשר לומר שזה הרמז הוא על פי מנהג הצדיקים הק' ואנשי מעשה לספור בכל יום ויום מימי העומר, פעמים רבות הספירה של אותו היום זה הכוונה, אשר לא ימד ולא יספר כי הם סופרים פעמים רבות בכל יום הספירה שבאותו היום בלי מספר, והכוונה בזה הוא שצריך כל אדם להתאמץ לספור ולתקן ולהאיר את כל החמישים יום של ימי הספירה, וממילא אפשר לומר שזה מה שאמר הנביא הושע "והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר" כי כמו בכל יום ויום הוא סופר הרבה פעמים עד אין מספר, והכל בכדי לתקן את כל הימים של ימי הספירה שהם חמישים יום יום ביומו שמרמז בו הספירה שעליו לתקן.

השלמת התיקון גם בסוף ימי הספירה

וידוע מה שהצדיקים פירשו מה שאמרה התורה עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום דהיינו שאל יפול לב יהודי בראותו שלא יכול להאיר כל יום ויום בספירה שהוא סופר, על כן אמרה התורה עד חמישים יום תספרו שהוא מלשון "אור" שעד היום החמישים אפשר עוד להאיר את כל החמישים יום, שלא האירו בכל יום ויום שכן היה עליו לעשות. שממחרת השבת תספרו חמישים יום, דהיינו בכל יום ויומו שהיה עליו להאיר ולתקן אותו, מכל מקום אם לא עשה כך וכבר הוא בסוף הספירה אל יאמר נואש, אלא יתקן גם בסוף את כל החמישים יום שגם בסוף יכול האדם להאיר את כל החמישים יום. נשתדל שלפחות ביום האחרון להשלים את כל מה שהחסיר בחמישים הימים.

והנה ידוע מה שכתבו הספרים הק' שימי הספירה הם הכנה לקבלת התורה שבחג השבועות, ואם אדם זוכה לתקן את ימי הספירה הוא זוכה לאור התורה המאיר ביום השבועות ויכול לקבל את כל החכמה הגנוז בהתורה.

קבלת חכמת התורה

וכתבו הספרים הק' שגם אם האדם לא זכה לתקן בימי הספירה את כל מה שצריך היה לתקן, מכל מקום אם הוא אוחז במידת הענוה יכול לזכות גם כן לקבל את חכמת התורה, דהיינו משום שהוא אינו בעל גאוה שחושב שכבר הוא עשה הכל והוא כבר בעל מדריגה, אלא יודע את האמת שלא עשה כלום ועושה את עצמו כמדובר שהוא הפקר לכל, אז יוכל גם הוא לקנות את חכמת התורה, ומכל מקום זה מובן שאינו דומה למי שכבר תיקן בימים של הספירה מה שעליו לתקן, שהוא יכול לקנות יותר ויותר בחכמת התורה ביום השבועות, מכל מקום אין לו לאדם שלא עשה כך להתיימשך אלא יעשה כנ"ל ויזכה גם כן לקנות חלקים מהחכמה של התורה ולקבל האורות שהם מתגלים ביום הק' של חג השבועות.

הכל תלוי באהבת ישראל ובדיבוק חברים

והנה הזכרנו את הפסוק שבנבואת הושע, והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר וגו' והנבואה נמסרה על ימות המשיח, ויש לעיין למה כתב כחול הים ולא כתב ככוכבי השמים, וגם שכתב "אשר לא ימד ולא יספר" ולא כתב אשר לא יומד ולא יסופר, ונראה לומר בדרך אפשר דהנה יש חילוק בין "ספירת כוכבים" לבין ספירת "חול הים" כי כוכבים אף שנראה שאין להם מספר ואי אפשר לספור אותן, מכל מקום יש להם מספר ואם יבוא חכם גדול יוכל הוא לספורם ואף שהם מאוד קשה לכל אדם לספור אבל יתכן שיש איזה חכמה לאדם חכם שיוכל כן לספורם ואף שהוא מאוד קשה לכל אדם לספור (אבל יתכן שיש איזה חכמה לאדם חכם שיוכל כן לספורם), וגם מצינו בחז"ל שכתבו מספר הכוכבים שיש (במסכת ברכות אמר שמואל נהירי לי שבילי דרקיעי כשבילי דנהרדעא, לבד מכוכבא דשביט דלא ידענא מאי ניהו וגמירי דלא עבר כסלא וגם מה אמר שמואל שם "שכימה הוא כמה כוכבי ע"ש) אבל חול הים, אי אפשר בשום אופן לספור משום שאחד נדבק בחבירו דהיינו כל גרגיר של חול הוא נדבק לגריג השני ואין שום אפשרות לספור אותן ולכן כתב אשר לא ימד ולא יספר ולכן אמר הנביא שלעתיד לבוא יהיו בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר כלומר שאין שום אפשרות לספור.

זה בא הנביא לרמז שהכל תלוי בדיבוק של איש לחבירו כמו חול הים דהיינו אחדות ואהבת כל ישראל שחז"ל אמרו אין ישראל נגאלים אלא שהם באגודה אחת וכמו שאמר יעקב אבינו האספו ואגידה לכם מה שיקרא אתכם באחרית הימים, שביקש יעקב אבינו לגלות את הקץ, וביקש מבניו שיהיה אחדות ביניהם ואז יהיה הגאולה וכיון שזה תלוי באחדות מתגבר השטן ובפרט באחרית הימים לעשות פירוד לבבות ובפרט בין יראי השם ושומרי התורה ומצוות.

זה היה אחד מהיסודות של דרך הבעש"ט ותלמידיו הק' להיות באחדות ובחבורה אחת, ולכן עלינו כולנו להתחזק בזה ובפרט בימי הספירה שזה היה הפגם של תלמידי רבי עקיבא שלא נהגו כבוד זה בזה אף שלא שנואו ח"ו אחד לחבירו ורק שלא נהגו כבוד זה בזה בא עליהם העונש החמור, ולכן בימי הספירה האחרונים לפני חג השבועות עלינו להתחזק בזה ויתן ה' שנזכה בחג השבועות לקבל את התורה הק', על מנת לשמור ולקיים, ובזכות התורה הק' נזכה להגאל וכמ"ש בזה"ק שבשבועות יפקי מן גלותא ברחמים ובחסדים מגולים במהרה בימינו אמן

פניני חיים

וידבר ה' אל משה במדבר סיני וגו' (א, א).

רמז במ"ש במדבר סיני, וכן בסוף הפרשה ויפקדם במדבר סיני, ענינו כי לא קבלו את התורה עד שהיה ביניהם אחדות שלום, כמו שפירוש רש"י בפ' יתרו (יט, ב) ויבאו מדבר סיני וגו' ויחן שם ישראל שהיו כולם כאחד, ורמז לדבר כי מספר מדבר סיני מספרו כמספר שלום, ואחז"ל (שבת פט.) למה נקרא שמו סיני שירדה שנה לאומות העולם, דהיינו שנכללו ישראל באהבה ואחדות אמיתי ושנאה לאומות שהם נפרדים, והיינו דכתיב (תהלים כט, יא) ה' עז לעמו יתן דקאי על התורה ואמר שם ה' יברך את עמו בשלום.

פנים יפות

במדבר סיני באוהל מועד וגו' (א, א).

זה מורה לנו על קדושת התורה שהולכת ממקום גבוה למקום נמוך, כי אפילו השפל שבשפלים יוכל לבוא לעבודת ה' על ידי התורה הקדושה, ולזה בא לנו הכתוב לומר, שדיבורו ית"ש היה במדבר, שהוא מקום פחות מאוד, ומקום תוקף הקליפות, כמו שנאמר (דברים ח, טו) נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין מים, (במדבר כ, ה) לא מקום זרע ותאינה וגפן, ועם כל זה במקום הפחות הגרוע הזה, שם היה דיבורו ית"ש, ושם היה משכן השכינה הקדושה ואוהל מועד, כי זאת הוא שלימות התורה הקדושה, שתוכל להתפשט לכל מיני שפלים ועומקים, ולהעלות כל הבחינות, אפילו הפחותים מתעלים על ידי התורה הקדושה.

זרע קדוש

שאו את ראש כל עדת בני ישראל וכו' (א, ב).

המנין היה כדי להשרות עליהם שכינה. כל אדם יעשה כן, יחשוב את עצמו לדבר שבמנין וכאלו הכל תלוי בו, גם יחשוב הכל תלוי בפעולתו. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (קדושין מ, ב), לעולם יחשוב האדם כאלו העולם חצי חייב וחצי זכאי, וכן הוא גם כן, עשה עבירה נמצא מכריע את עצמו ואת כל העולם לכף חובה, עשה מצוה מכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות, ככה יחשוב תמיד. *ש"ה הקדוש*

איש ראש לבית אבותיו הוא (א, ד)

איש נקרא אדם חשוב עדה"כ "וחזקת והיית לאיש" (מלכים א ב) אבותיו מלשון רצון עדה"כ ולא אבה (שמות י, כ) "הוא" הם האותיות החסרות לשם ולכסא. והו **איש** אדם חשוב נקרא, **ראש לבית אבותיו** רק מי שמחשבות ראש"ו ורצון ליבו נתונים הוא להשלמת השם והכסא.

ליקוטי ישועות משה

עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום, רצ"ל

כשלא עשה תשובה ולא העיר את עצמו תיכף בתחילת ספירת העומר אל יאמר שאין לי עוד תקוה. אלא עד ממחרת השבת השביעית תספרו, רצ"ל כל זמן שיש אפילו יום אחד מהספירה תספרו רצ"ל תוכל להאיר ביום זה כל החמישים יום על ידי תשובה. והקרבתם מנחה חדשה לה', אח"כ בשבועות יראה לקרב את עצמו מחדש להיות מונח בין דרועין דמלכא, חהו מנחה חדשה לה.

עבודת ישראל - ליום שני של פסח

הליכות חיים

הרה"ג גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

מו"צ בק"ק קראלי ומרבני רחובות

המשחרר עבדו עובר בעשה

בפרשתנו (במדבר ד' כ') כתוב: ולא יבואו לראות כבלע את הקודש ומתו.

ובמסכת סנהדרין (דף פ"א ע"ב) שנינו: "הגונב את הקסוה - קנאין פוגעין בו. מאי קסוה, ?

אמר רב יהודה: כלי שרת. והיכי רמיזא, ? דכתיב: 'ולא יבואו לראות כבלע את הקודש ומתו'. ע"כ.

לדעת הסמ"ג, הלאו של גניבת הקסוה נמנה כלאו בפני עצמו. לעומתו סוברים החינוך והרמב"ם, כי דברי הגמרא אינם אלא רמז בלבד, ואיסור גניבת הקסוה כלול בלאו של "לא תגנובו" הנאמר בכל גניבת ממון.

והקשו בספר "מרפסין איגרי" בפרשתנו, ז"ל: במסכת בבא מציעא (דף ס"א ע"ב) שואלת הגמרא: לשם מה זקוקים אנו ללאו של "לא תגנובו" ללמדנו שאסור לגנוב ממון, והלא זאת יכולים אנו ללמוד מאיסור ריבית ואונאה. (ע"ש), ואם אכן הלאו של "לא תגנובו" כולל גם את איסור גניבת הקסוה, כיצד ניתן ללמוד שאסור לגנוב את הקסוה מאיסור ריבית ואונאה, והלא הקדש נתמעט מריבית, וגם אין אונאה להקדש. ועל כרחך שאיסור גניבת הקסוה לא נלמד ממה שנאמר "לא תגנובו", ?

קושיה נוספת: כיצד ניתן לומר שאיסור גניבת הקסוה כלול בלאו של "לא תגנובו", והלא בפסוק נאמר (ויקרא י"ט, י"א): "לא תגנובו ולא תכחשו ולא תשקרו איש בעמיתו", ו"עמיתו" פירושו: רעהו, ובמקומות רבים בש"ס שנינו: "רעהו ולא הקדש"?

קושיה נוספת: ידועים דברי ה"אתון דאורייתא" (כלל ג'), שלא קיימת מציאות של גניבה מהקדש, כי אם "מעילה", שכן "לה' הארץ ומלואה", ובכל מקום שנמצא ההקדש "בגזא דרחמנא איתיא". כיצד, אם כן, ניתן לומר שאיסור גניבת הקסוה כלול בלאו של "לא תגנובו", ? עכ"ל.

תירץ שם הרב חיים בש שליט"א, ז"ל: בספר חידושי רבינו חיים הלוי (מעילה דף ח' ע"א) כתב, שיסוד איסור "מעילה" הוא מהלכות גזל הקדש. כלומר, כשם שלגבי הדיוט נאמר איסור "גזילה", כך בהקדש נאמר איסור "מעילה", וגדרי שני האיסורים שווים המה, ובמקום שאחד מהם לא קיים, גם חבירו אינו. לביאור זה, דין מעילה הוא חיוב ממוני, ולא מהלכות איסור והיתר.

מעתה, גם לשיטת הרמב"ם שגניבת הקסוה אינה נמנית כלאו בפני עצמו, ואם כן היא חלק מהלכות גניבה, אך ודאי שאינה נכללת בהלכות גניבה או גזילה של הדיוט, אלא נכללת היא בהלכות גזילה של הקדש, וממילא שכלולה היא באיסור "מעילה". על פי ביאור זה, מתיישבות היטב שלושת הקושיות הנזכרות. עכ"ל.

ולענ"ד י"ל בס"ד שלמרות המובא במנחת חינוך (תחילת ספר במדבר), שלדעת הרמב"ם איסור גניבת הקסוה נכלל בלאו של: "לא תגנובו", אין זה בדוקא, ויתכן גם להכלילו בלאו של "לא תגזול", שגם הוא נאמר בגזילת ממון. בפסוק זה לא נאמר "רעהו" או "בעמיתו", ועל כן לא נתמעט גזילת הקדש מלאו זה.

ועל הקושיה השניה נראה לתרץ עוד בס"ד שהנה הנאמר בפסוק "בעמיתו", אין כוונתו על כל האיסורים הנאמרים בפסוק, אלא רק על סופו: "ולא תשקרו איש בעמיתו". אבל בשאר הלאוים הנאמרים בפסוק זה: "לא תגנובו ולא תכחשו", אין חילוק בין הדיוט לבין הקדש.

מאליניס ומתחלקים

קול קראלי - 074-7962278

לע"נ
הגה"צ **מרדכי זצ"ל** הי"ד
בן הגה"ח **ישראל צבי זצ"ל**
נעקדה"ש ב' סיון

מן רבינו **עט"ר שליט"א**
לע"נ זקינו
הגה"צ **יצחק צבי גרינוולד** הי"ד
בהרה"צ **משה יוסף זצ"ל**
נעקדה"ש ב' סיון

לע"נ
הרבנית הצדקנית
מרת **פעריל מוזס הי"ד**
בת הרה"צ **בנימין זאב ז"ל**
נעקדה"ש ו' סיון

כרים חיים

בענין הנוסח של מצות עשה של ספירת העומר

בס"ד, ב' במדבר כח אייר מג בעומר תשפ"א

לכבוד

הרה"ג רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
מו"צ בקהילתינו הק' ומח"ס גם אני אודך
ותלמידו של אאמו"ר הגה"ק מקראלי זיע"א

שמחתי לקבל ממכם את מכתבו של אאמו"ר הגה"ק זצ"ל, שפורסם בקובץ בית אהרן וישראל (גליון ד' שנה כ') בו הוא מוסיף ומעיר על המאמר שכתבתם (בגליון ב' תשס"ה), בנוגע הנוסח לקיים מצוה עשה של ספירת העומר, ובו השאיר את דברי הגרש"ז אויערבאך זצ"ל בצ"ע, והוסיף פירוש נפלא על אמירת "שכתוב מן התורה" דכיון שעיקרא של המצוה הוא מדאורייתא, וכן ישנם פוסקים שפוסקים דהוי מצוה מדאורייתא, אין זה נראה כשקר וכו' ואפשר לסמוך עליהם.

וניתן להוסיף ולדייק בדברי אאמו"ר זי"ע, ובכך גם לתרץ את הצ"ע בדברי הגרש"ז זצ"ל, שהרי לא אומרים מצוה עשה מן התורה, אלא מצוה עשה, (ולדברי הגרש"ז נזהרים לא לכוין איזה מצוה) וכן לא כתוב בהמשך ככתוב בתורה אלא מוסיפים "כמו" שכתוב בתורה וספרתם... דהיינו שהוא רק "כמו" אבל לאו דוקא שהוא מן התורה.

כן ניתן להוסיף ע"פ מה שאאמו"ר זי"ע מביא בספרו "ויגד משה" (פרשת במדבר), והנה ידוע מה שכתבו הספרים הק' שימי הספירה הם הכנה לקבלת התורה שבחג השבועות, ואם אדם זוכה לתקן את ימי הספירה הוא זוכה לאור התורה המאיר ביום השבועות ויכול לקבל את כל החכמה הגנוז בהתורה.

וכן ידוע מגדולי החסידות שהכנה למצוה הוא יותר גדולה מהמצוה עצמה, ע"כ למרות שפוסקים אנו למעשה שהוא מדרבנן אבל מעלתה וערכה הוא כמו שהוא מן התורה וכפי שהוא מדאורייתא. ואפ"ל שע"כ מוסיפים זאת בנוסח קודם הספירה

בעה"ח לכבוד התורה ולומדיה

יוסף מוזס

באדמו"ר הגה"ק יצחק צבי משה זצלה"ה

אבד"ק קראלי

תש"ח למו"צ הגר"ג רבינוביץ שהמציא לדינו את התשובות הנ"ל - המערכת

הדפסת והפצת גליון השבוע
נרבת אנשי שלומינו הנדיבים בעם
הרה"צ פנחס אליהו רבינוביץ שליט"א

הרב יהושע מור יוסף הי"ו

החפץ בעילום שמו

זכות הצדקה וזיכוי הרבים תעמוד להם לעד

לכבוד מערכת קובץ בית אהרן וישראל, שלום רב

בגליון ב' (קטז) כסלו טבת תשס"ה הביא הרה"ג גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א (מח"ס גם אני אודך) בשם הגרש"ז אויערבאך זצ"ל שיכול לומר לקיים מצוה עשה ולא יכוין לאיזה מצוה, ואם הוא מדאורייתא ניחא וגם אם מדרבנן, אפשר לומר "עשה" מדרבנן "עכ"ד הגרש"ז זצ"ל) והביא הרה"ג ר' גמליאל ראה מפורשת שאפר לומר גם על מצוה מדרבנן מצוה עשה מספר כללי התלמוד (לבעל כנסת הגדולה) שכתב "דאשכחן בגמרא דאיסור דרבנן קוראין לו "איסור עשה" עכ"ל, ואם אפשר לקרוא לאיסור דרבנן איסור עשה, הכי נמי אפשר לקרוא למצוה דרבנן מצוה עשה וק"ל, והוא ראה נפלאה.

ולפע"ד צ"ע דברי קודשו של הגרש"ז זצ"ל של לא לכוין לאיזה מצוה וכו' וכו"ל דאם כן לפי הנוסח שאומרים הנני מוכן ומזומן לקיים מצוה עשה של ספירת העומר כמו שכתוב בתורה וספרתם וגו', הרי שאומר בפירוש שמכוין לדאורייתא (שאומר כמו שכ' בתורה) וצ"ע.

ולעצם הענין נראה לומר פשוט דכיון שעיקרא של המצוה, הוי מדאורייתא דהיינו בזמן הבית, ואם כן אף שבזמן הזה הוי מדרבנן לרוב הפוסקים, מ"מ שפיר אפשר לומר לקיים מ"ע כמו שכתוב בתורה וכו' ואין זה נראה כשקר, כיון שעיקרא מדאורייתא, וגם כיון שיש פוסקים הרבה שס"ל שהוא מדאורייתא אף בזמן הזה אם כן אפשר לסמוך עליהם לענין הנוסח לומר כן (ואומרים כן לעורר הכוונה יותר שהוא מן התורה להרבה פוסקים).

וגם יש סמך גדול מנוסח עם ישראל הק' שנוהגין לומר בנוסח הזה, לאלה הפוסקים לאלו הפוסקים שהוא מן התורה גם בזמן הזה, ואף שענין הלכה למעשה נקטינן לומר שהוא מדרבנן בזמן הזה (ונפק"מ לכמה הלכות) מ"מ לענין הנוסח שפיר יש לסמוך על הפוסקים שהוא מדאורייתא אף בזמן הזה, וה' יאיר עינינו בתורתו וישמח לבנו בישועתו שנוכל לקיים המצוה של ספירת העומר לכל הפוסקים בביאת גוא"צ אמן.

בעה"ח לכל התורה ולומדיה

יצחק צבי משה מוזס

רב אב"ד קראלי

דומ"צ מרכז ב"ב ומח"ס "שלחן משה"

אחים יקרים תרמו בעין יפה
וקחו חלק בהפצת המעיינות של
מכון "אמונת חיים" קראלי

ת.ד. 3070 בני ברק

בנק הדואר 09 חשבון 8211697 סניף 001

הצטרפו לרבת המנויים והקוראים מרחבי העולם

שילחו בקשה להצטרפות לרשימת התפוצה

דוא"ל 3118494@gmail.com

לע"נ

הרה"ח מאיר ז"ל
בן הרה"ח יצחק יונה ז"ל
ויסלובסקי
נלב"ע כא אייר תשפ"א

לזכר עולם יהיה צדיק

רביה"ק יצחק צבי משה זי"ע
בן רבינו אביגדור זי"ע
מקראלי
נלב"ע ביום ד טבת תשעט

לע"נ

הגה"צ רבי דוד זצ"ל
בן עישיא אליס ז"ל
חזן
נלב"ע לג בעומר תשפ"א